

Giữa trưa, trời đang nắng chói chang, vậy mà chỉ chốc lát sau, từng đám mây đen ùn ùn kéo đến từ phía chân trời xa, sớm chớp rầm rầm rồi mưa to ập đến.

Nghĩa trang vùng ngoại ô đang cử hành tang lễ.

Một người phụ nữ ngoài 50 quỳ gối trên mặt nền xi măng ướt sũng. Bà khóc tiếng nức nở, đôi tay gắt gao ôm lấy bia mộ lạnh lẽo, như thể muốn ngủ say vĩnh viễn cùng người đang nằm trong đó.

Nước mưa rơi trên những chiếc dù đen, men theo thành dù rơi xuống đất. Nhóm người tham dự tang lễ chăm chú nhìn vào di ảnh đang tươi cười như hoa trên bia.

Ảnh chụp một cô gái đang mỉm cười nhìn những người mang gương mặt bị thương trước mình. Những người đó có người thân của cha mẹ cô, có bạn thân của cô và cả những bạn chung trường.

Có lẽ còn bao gồm cả tên hung thủ đã tàn nhẫn giết hại cô nữa chẳng.

Văn phòng thị cục Bắc Loan, Tổng Lam ngồi trước bàn làm việc, tay lật xem tư liệu.

Khương Đàm, nữ, hai mươi tuổi, năm hai đại học Chính Pháp khoa quản lý công thương quản lý. Năm ngày trước, có học sinh dậy sớm chạy bộ tại sân thể dục đã phát hiện ra thi thể của nữ sinh này.

Nam sinh tận 1 mét 8 mấy kia bị dọa đến té xỉu tại chỗ, sau đó là do mấy bạn học tới sau nhìn thấy rồi báo cảnh sát.

Người chết bị cột bằng dây vải, trên trên cây, toàn thân trần trụi, vết chém lớn nhỏ chồng chất tổng cộng 56 chỗ, phần lớn tập trung ở gương mặt, ngực và hạ thể. Người chết bị khoét mất hai mắt, chỉ để lại hai hốc mắt trống rỗng đầy máu, mờ mịt, chăm chú nhìn vào mặt trời đang lên cao ở đằng Đông.

Pháp y từ yết hầu của tử thi lấy ra một đồng tiền xu hình tròn nhỏ, mặt trên có khắc Phượng Hoàng tung cánh, hoàn toàn bằng thủ công, không tìm được nguồn gốc.

Hung thủ có chỉ số thông minh cực cao, có khả năng phản trình sát, đồng thời khi ra tay tuy tàn

bạo nhưng lại rất bình tĩnh. Không lưu lại ở hiện trường bất kì dấu vết nào kể cả vân tay, dấy chân, hay DNA...

Điều đáng tiếc nhất chính là, án mạng xảy ra ở phía Tây Bắc của sân thể dục đại học Chính Pháp, đó như là thánh địa của các cặp tình nhân muốn hẹn hò, cameras giám sát gần đó sớm bị tên vô lại nào đấy phá hư.

Tổng Lam mở ảnh chụp của nạn nhân lúc còn sống, một cô gái da trắng nõn mặt trái xoan, anh đào môi, tóc vừa dài lại đen dày.

Đặc biệt là đôi mắt, lớn lại có thần, tựa như mặt hồ ngày xuân gợn sóng lăn tăn, khiến người nhìn qua là khó quên.

Thật xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của đại học Chính Pháp.

Tống Lam khép lại tư liệu, hồi lâu không nói chuyện, ngực như bị tắc lại, tràn đầy phiền muộn.

Cô dùng sức đem tư liệu trên tay ném lên bàn, nhin không được lớn tiếng mắng: “Mẹ kiếp, tên biến thái này.”

Túi tư liệu chạm vào chiếc ly thủy tinh đặt trên bàn làm nó rơi xuống đất, choang một tiếng, vỡ nát.

Tiếng vỡ lớn này làm Triệu Hoàng, đội trưởng đội hình sự bên cạnh thấy hoảng sợ.

Triệu Hàng từ màn hình máy tính ngẩng đầu lên, dùng âm lượng lớn gấp hai lần giọng Tống Lam cảnh cáo: “Tống Lam, tính tình nóng nảy này của cô đến bao giờ mới định sửa.”

Toàn bộ người trong thị cục người đều biết, Tống Lam, người cũng như tên, hấp tấp, như trận gió trên đỉnh núi cao, nên họ đặt cho cô một biệt danh, Tống Sơn Phong.

Triệu Hàng liếc cô một cái rất chi là khó chịu “Còn có trang phục của cô hôm nay, tự mình soi gương mà xem, quần với chả áo, làm mất hết hình tượng của đội cảnh sát hình sự rồi. ”

Tống Lam hôm nay ăn mặc một bộ váy trễ vai màu đỏ rực, tóc nhuộm nâu, xoắn dài chảy trên vai, màu son trên môi vừa được thoa lại sau

bữa trưa trông thật bắt mắt, đầu móng tay sơn màu đỏ chót.

Mười ngày trước, Tống Lam từ trên thang lầu ngã xuống, chân bị bó thạch cao, nên gần đây vẫn luôn phải xử lý tài liệu trong văn phòng.

Bởi vì không cần ra ngoài, quần áo mặc trên người đương nhiên cũng rất tùy ý.

Triệu Hàng tiếp tục giọng điệu ghét bỏ: “Truy bắt hung thủ, đấu với mấy tên cầm dao cầm súng thì chẳng sút mẻ gì, vậy mà có cái cầu thang bé tẹo cũng để ngã cho què chân.”

Tống Lam khom lưng nhặt mấy mảnh thủy tinh trên đất, rồi nâng cái chân trái bị bó bột đặt lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh một cách khó khăn: “Nếu không phải lão nương bị thương, hành

động không tiện, có thể để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật sao chứ.”

Triệu Hàng bĩu môi: “U uôi, Tống Lam, ý tứ của "ngài" là gì hở. Hay là tôi đem cái vị trí tôi đang ngồi nhường luôn cho "ngài" nhé!”

Tống Lam một chút cũng không khiêm tốn nói “Vậy thật ngại quá.”

Triệu Hàng không thềm để ý cô, chống cằm suy nghĩ về vụ án của Khương Đàm. Đã điều tra nhiều lần về các mối quan hệ xung quanh nạn nhân, cũng khóa chặt được vài nghi phạm, nhưng cuối cùng vẫn dần dần loại đi hết.

Một lát sau, Tống Lam thở dài ra tiếng “Hung thủ giết hại Khương Đàm, liệu có còn tiếp tục ra tay không.”

Triệu Hàng trừng mắt nhìn cô: "Cái đồ miệng quạ này, câm ngay lại cho ông nhanh."

Trừng Tống Lam xong, hắn nhìn qua đồng hồ, còn khoảng 5 phút nữa sẽ tan tầm: "Buổi tối dẫn cô đi ăn. Một người bạn của tôi vừa về nước không lâu, là chuyên gia tâm lý học tội phạm Cố Tu Nhiên, cô khẳng định có hứng thú."

Tống Lam vỗ vỗ trên chiếc đùi bị bó thạch cao, nhún vai đầy bất lực.

Một bên cảnh sát Thiệu Kỳ Phong chạy nhanh lại, hai mắt lóe sáng quắc quang “Triệu Đội,

chân em "ngon" hơn, cho em đi với nhé." nói xong còn nháy hai cái tại chỗ, show đôi chân dẻo dai của cậu ta.

Tổng Lam lấy cuốn sách trên bàn, nhắm ngay cặp chân khỏe mạnh của Thiệu Kỳ Phong dùng sức ném.

Thiệu Kỳ Phong nhảy dựng, cơ trí tránh thoát đợt ám sát hung mãnh này.

Hắn nhặt lên ám khí trên mặt đất, phúi phúi bìa, cúi đầu thì thầm “ 《Trinh sát hình sự》 , cuốn này không phải đã học qua ở trường cảnh sát rồi mà.”

Hắn đem sách đặt lên bàn của Tổng Lam, thấy bên cạnh còn có quyển Tâm lí học tội phạm,

liền hỏi “Chị Lam này, chị đọc tâm lý học tội phạm vậy mà không chút hiểu kì nào với giáo sư Cổ sao, anh ấy chính là chuyên gia ở lĩnh vực này đấy, nghe nói nếu không có anh ấy, án lớn khó phá.”

Tống Lam vừa muốn nói chuyện, Thiệu Kỳ Phong lại cắt ngang: “Không cần nói với em là vì cái chân tàn kia hành động không tiện. Trưa nay đến giờ ăn có ai chạy nhanh qua chị đâu chứ.”

Tống Lam không nói chuyện, cô nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh, sắc trời tối sầm, xa xa là những ánh đèn ne-on cắt nhau tỏa sáng, như sai trời giữa chốn nhân gian, lộng lẫy lại xa xăm.

Triệu Hàng thu thập đồ, gọi lớn “Kẻ điên kia, có đi hay không.”

“Đi đi đi, đương nhiên đi,” Thiệu Kỳ Phong chạy nhanh theo sau, “Cổ giáo thụ là thần tượng của em mà.”

“Là lá la, em yêu hấn đã rất nhiều năm.”

“Cút đi!” Triệu Hàng ôm bả vai Thiệu Kỳ Phong, đầu gối đột nhiên thúc một cái, suýt nữa đem Thiệu Kỳ Phong vật xuống đất: “Tởm quá, không dắt theo nữa.”

Thiệu Kỳ Phong đi tới cửa lại bị tóm trở về, lấy giấy bút từ trong ngăn kéo ra, ôm vào lòng ngực một cái: “Tí nữa sẽ xin chữ ký.”

Lại hướng về phía hành lang bên ngoài văn phòng gào lên: “Đội trưởng Triệu, từ từ đợi em.”

Hai người đi vào đại học Chính Pháp.

Cổng trường thực náo nhiệt, dù năm ngày trước nơi này vừa mới đã xảy ra vụ án mạng cực kỳ tàn ác.

6 giờ rưỡi tối, bọn học sinh ra ngoài đi dạo phố ăn cơm, có nhóm đi cùng, nhưng cũng có người chỉ một mình, lại có cả mấy cặp tình nhân.

Có lẽ giết hại Khương Đàm, tên hung thủ giả mạo kia cũng ở trong đó, có khả năng là nam nhân, nhưng cũng không loại trừ khả năng là

nữ, bạn có thể gặp thoáng qua hắn ở thư viện, hay ngồi đối diện hắn chỗ bàn ăn.

Có khả năng giây tiếp theo đây, hắn ta sẽ lấy ra cây dao nhỏ từ đâu đó, kề sát lên da mặt bạn, rồi rạch lên đất vài đường máu xấu xí.

Thiệu Kỳ Phong nghiêm túc quan sát từng người một ra vào: "Bỗng dưng em thấy ai ai ở chỗ này cũng giống hung thủ."

"Mới vừa có tên nam sinh gian xảo nhìn đuôi của nữ sinh kia. Còn có cô gái bên này này, rõ ràng là ghen gjets bạn nữ kế bên cô ta xinh đẹp hơn, ánh mắt căm thù hiện rõ vẻ không cam lòng."

Triệu Hàng liếc hẩn một cái, vô ngữ nói “Tôi thấy cậu mới giống hung thủ nhất đấy, dáo dác lại lăm la lăm lét.”

Thiệu Kỳ Phong cười cười “Đây không phải do đội trưởng Triệu Đội nói sao, lớn mật giả thiết, tiểu tâm chứng thực.”

Triệu Hàng đột nhiên chụp cánh tay Thiệu Kỳ Phong, nâng nâng cằm, ý bảo hẩn nhìn về phía cổng lớn của trường học, một bên khóe môi cong lên: “Xem kìa, Boss cuối xuất hiện. ”

Mặt trời chìm dần vào chân trời tây, tia nắng cuối cùng nhẹ tan biến, tại tuyến đường chính, đèn đường hai bên sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng cam. Người đàn ông từ phía cuối con đường, phản ánh sáng, bước chân không nhanh không chậm, đi tới.

Hắn ta ăn mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với quần tây đen, thân hình cao lớn đỉnh bật. Trên tay cầm quyển sách, thoạt nhìn lịch sự văn nhã.

Nhưng cặp mắt kia lại lãnh lẽo như cười như không, anh ta còn bỏ hai chiếc cúc trên cùng không cài, có thể khiến người ta dễ dàng liên tưởng tới cụm từ.

Văn nhã bại hoại.

Thiệu Kỳ Phong cả người căng thẳng, hắn đề cao cảnh giác, gắt gao nhìn chăm chăm người đi tới.